

прострѣ и боядиса съ червено всичкитѣ пера на нейната шийка.

И разпятиятъ отвори уста и промълви:

„Чрѣвъ милосърдие ти придоби всичко, за което твоятъ родъ се бори отъ сътворението на свѣта“.

Щомъ птичката се върна въ гнѣздото си, нейнитѣ малки извикаха:

— Твоята шийка е червена, червена; перата по твоитѣ гърди сж по-червени отъ розитѣ!

— Това е само капка кръвъ отъ челото на клетия човѣкъ — каза птичката. — То ще изчезне, щомъ се изжпя въ нѣкой потокъ, или въ бистъръ изворъ.

Но колкото и да се кжпѣше малката птичка, червеното, що боядисваше нейната грѣдь, никакъ не се махна, и когато малкитѣ ѝ пораснаха, сжщиятъ кръвавъ цвѣтъ блѣсна върху тѣхнитѣ гърди, както блѣщи върху гърдитѣ на всичкитѣ червеношийки, които сме виждали до днесъ.

Прѣведе **Ив. Ст. Андрейчинъ.**

Двѣтѣ обувки.

Имаше нѣкога въ Багдаты единъ сжъперникъ търговецъ, нареченъ Абдулъ Касемъ Тамбури. Макаръ да бѣше много богатъ, той винаги бѣше мръсенъ и покритъ съ дрипи. Но най-любопитното нѣщо въ неговото отвратително облекло бѣха неговитѣ обувки.

Всичкитѣ кърпачи въ Багдаты ги познаваха, защото ги бѣха кърпили. Гѣоноветѣ имъ бѣха украсени съ едри гвоздеи. Тѣзи обувки прѣдизвикаха гавра у всички. Когато искаха да кажатъ,